

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Benedictus Redivivus Hoc est: Benedictinij Ordinis
Vetustißimi Amplißimique, Nostra, ac supera ætate
Jmmarcescibilis Vigor, ac Viror**

Bucelin, Gabriel

[Veldkirch], Anno Christi. M.DC.LXXIX.

Iesu Christi Annus. M.DC.XXXIX. Sancti Patris Benedicti. M.C.LIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38498

primum sibi visa essent, plena solatij reperisse, tantaque in verâ sui resignatione, corporis mortificatione, strictissimaque silentij Regularis observatione emolumenta expertos, ut execrabilis modo prioris vitæ excacatio, & plena tribulationis juxta atque insipientiæ videatur. Quo factum ut integra se deinceps & illustrissima sese Cænobia adjungerent, & qui primum humana seducti fragilitate in partes secesserant, diu multumque tergiversati, ipsi Sociorum & Collegarum alacritate & hilaritate capti atque illecti & ipsi manus dantes, sæpe alacriores, quam priores, & ad aspera omnia ultronei redderentur, magno Confratrum totiusque Congregationis applausu & gaudio, sese mutuo, ut animalia Evangelica alterna alarum motione concitantium, nilque deinceps quam sublime & cœleste cogitantium & molientium, cœlo ipso, & BENEDICTO in primis Admirabili parente, totque millibus Fratrum cœlo pridem receptorum, de redivo tanto post in his posthumis fratribus, Spiritu S. P. N. congratulantibus, omnesque eorundem conatus juvantibus, & promoventibus. *Ex oculatorum testimonio fide & relatione.*

nostrorum
afflictio &
constantia.

Mirâ etiamnum Germaniæ tam superæ quam inferæ jactatione turbinum bellicorum, diversissimis passim se locis, in victa nostrorum comprobatur patientia, infinitis exemplis non cœlo solum & superis, quin & hostibus ipsis probata & commendata, plurimis in vinculis & tristi captivitate, alijs in extrema rerum indigentia & inopia; plurimis inter exteros precario viventibus, & extinctis, & merito vel pro Martyribus, vel proximo Martyrum in honore habendis: quorum omnium recensere nomina magni omnino laboris esset, sufficit autem scripta in Libro Vitæ: uti & illorum, qui afflictissimo illo tempore, rebus integris, in exules & pauperes adeo exitere liberales, ut & in ipsis Sanctus Pater Noster in solidè Benedictina totique terrarum orbi perspektissima Hospitalitate & liberalitate, verè Redivivus agnosceretur. Ex illis moritur exul Reverendissimus Dominus Humbertus Maricollensis celeberrimi in finibus Hannoniæ, Monasterij Abbas meritissimus, inde etiam singulariter celebrandus, quod cum

Redivivus
S. P. N. in
Hospitalitate
suo-
rum.

præter religiosissimæ Vitæ laudes, Antiquitatum sedulus pervestigator esset, præter alia & laudabilis vitæ & ingenij monumenta, librum quoque reliquerit, de origine & successibus sui Maricollensis Cænobij, à quo tamen hoc ipso anno, nulla sua culpa exulans in Domino requievit. *Ex monumentis ejusdem Cænobij.*

Moritur eodem anno antiqui moris & Vitæ Religiosus Asceta Monasterij Lunæacensis in Bavaria, ad ejus nominis lacum, & elegantem Marcam intra Alpesulias siti, R. P. Eustachius Schöppl ejus loci senior, qui cum in omni aetione Enoch exemplo, cum Deo ambularet, & in contingentibus quibusvis tam sibi, quam alijs ad Numinis voluntatē, & cuncta dirigentis providentiam cauto & diligenti mentis intuitu respiceret, alios quoque in omni sua vita eodem intueri & respicere volens, in usu assiduo, ex omni casu ea orationis Ecclesiastica, Dominicæ post Pentecostes Festa septimæ, verba habuit, & toties quotiescunque congeminavit: *DEUS, cujus providentia in sui dispositione non fallitur. &c.* haud vulgari & casus subiti, & absque DEI ordinatione & in famulo suo comprobatione non provisi exemplo, ea ipsa Dominicæ die, quæ hoc anno in decimâ octavam Septembris incidit] dum Oratio illa, hora VI. Canonica recitaretur, omnibus prius sacrosanctæ Ecclesiæ eo temporis puncto necessarijs munitus, è vita mortali ad immortalē egreditur, nemine non in optimo Sene gratiam Vocantis DEI agnoscente & gratulante. *Ex monumentis ejusdem Cænobij.*

Certant dignissima & sanctissima emulatione, & contentione, de exactiore sanctissimæ Regulæ observantia, & cujusque Reformationis Constitutionibus utraque Congregatio & Vallisoleana, & Cisterciensis sive Hortensis, summa utriusque utilitate, dum suarum quæq; rerū strenuè satagit, utraque plurimum proficit, Deo tantopere utrique favente, ut totas phalanges sanctitatis opinione celebrium cœlo transmitteret.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XXXIX.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LIX.

Inter spectatissima & eminentissima Germaniæ atque Ordinis Sydera merito censendus Reverendissimus & Illustrissimus Dominus Dn. Antonius Viennensis.

R. P. Eustachius
Asceta Lunæacensis
ebje.

Memorable.

Antonius
Episcopus
Viennensis.

Viennensis, ex Abbate Cremiphanen-
si, meritisissimus Episcopus, Sacri Ro-
mani Imperij Princeps Illustrissimus,
Ferdinandis Secundo & Tertio à Con-
silijs intimus, hoc ipso anno, ipsis Ca-
lendis Aprilis ingenti Cæsaris ipsius &
Augustæ Imperatricis luctu extinctus;
cujus revera merita de Ordine,
de Monasterio, de Episcopatu,
de Imperatoribus, & Imperio, ne-
mo unquam satis explicaverit. Certè
disciplinæ Monachicæ adeo promotor
strenuus fuit, ut ob hoc ipsum singula-
riter benedici à Numine meruerit, cu-
jus gratia & auxilio tanta effecerit, cu-
jusmodi ante ipsum Antecessorum ne-
mo; ita ut merito Secundi Fundatoris
titulo & plausu dignissimus sit. A Do-
mo quippe Domini incipiens Basilicam
sui Canobij, ipso vetustatis squalore
obscurâ, & inculcissimâ, ad id splen-
doris evexit, ut nullius non animû
deinceps, ejus Mayestas, percellerit;
cui & sacrariû (Sacrificiâ vulgo vo-
cant) splendidû adjecit, pretiosissimis
cultissimû ornamentis, ita ut nihil ip-
si potius esse DEI honore ex hoc ipso
appareret. Inde ad Fratrum & sacro-
rum in Christo filiorum comoda, con-
versus, quo promptiores ad DEI ob-
sequiû, & SS. Regulæ studiû essent,
duo longo tractu, & prospectu jucun-
dissimo Dormitoria à fundamentis ex-
struxit. Inde infirmis ut pius consu-
lens pater, Infirmatoriû condidit, &
convidissimis conclavibus necessarijs
que instruxit; aliaque Monasterij ædi-
ficia splendidè reparavit atq; ornavit.
Numerû dein. Religiosorum pluri-
mis capitibus auxit, nulla de re magis
solicitus, quàm ut & disciplina Reli-
giosa, & Philosophicis, & Theologicis,
omnibusque liberalibus artibus quàm
scitissimè instituerentur. Miranda om-
nino, quæ unus hic Præsul idemque fe-
licissimus Oeconomus summo Mona-
sterij sui commodo præstitit, quæ inter
tria præstantissima Dominia Beenstei-
nium, Schornstattium & Cremsbœcciu
coemit, multaque alia proventuum
accessione illud augendo locupletavit.
Quæ autem insigni erat in omnes cha-
ritate & beneficentia, non minus alijs
quoque locis plus quàm paternè con-
suluit, & Glumicense Canobium gravi-
bus oppressum debitis, ac sæculari fere
manu totaliter administratum, are ali-

eno liberans pristinæ dignitati restituit,
eidemque Abbatem è suo assump-
tum gremio præfecit. Sic & Schlierba-
cense, ad incitas penè redactum, & ob
omnimodam pauperiem desolatam,
non solum debitis liberavit, sed & ve-
teri Monasterij destructa fabrica no-
vum cum templo à fundamentis ex-
struxit, Religiososque inducens ejusdem
utilem Abbatem præstituit. Sic & Se-
raphicum Patrum Capucinorum Ordi-
nem, veteri nostrorum more imor-
taliter demeruit, quibus amoenissimo
extra Valeriam (hodie Welsium) civi-
tatem loco Monasterium cum templo
è fundamentis excitavit, & ipse postea
factus Episcopus solemniter consecra-
vit. Ipsum proinde comperta mira e-
jusdem in administranda Oeconomia
dexteritate Ferdinandus II. sanctæ me-
morie Imperator Viennæ, ut Ærario
Aulico præesset, evocavit; cui officio
ita sedulo incubuit, ut nec pecunia Æra-
rio deesset, nec debita, uti antea sapi-
us, contraherentur, ita ut admirationi
& Cæsari, & Aulicis omnibus esset, in-
de ob singularem prudentiâ & inge-
nuitatem à Ferdinando II. mox etiam
Tertio, ab arcanis sibi consilijs esse jus-
sus, magnus per omnia utriusque com-
probarus, & insigniter dilectus. De-
meruit utrumque mirificè summi mo-
menti negotijs adhibitus, & gravissi-
mis legationibus dexterrimè perfun-
ctus. Mortuo demû Melchiore Cle-
selio, Eidem in Episcopatu Viennensi
subrogatus, non minus bene meritum
Episcopû, quàm antea Abbatè egit.
Declaratus postea ab Augustissimo Im-
peratore Sacri Romani Imperij Prin-
ceps, ut suis quoque successoribus
idem honor perpetuus esset, impetra-
vit, omnesque immortaliter demê-
ruit. Mox totum se in promo-
venda commoda Episcopatus conver-
tit, & quod Antecessores, minus dig-
nè & commodè habitassent, ædes de-
struens Episcopales, amplum, insigne
& splendidum Palatium construxit,
& summa omnium cum admiratione
intra triennium absolvit; nec pro-
pterea debita contraxit, sed dis-
solvit, quin & redditus annuos mi-
rificè auxit, adeo insigniter, ut
successores merito sibi gratulari pos-
sint; quod modo habeant in Co-
pia, quod alij inopia pertulerunt.

Tan-

Magna
eiusdem
merita.

Splendidè
struit.

Multa
coemit.

Capucino-
rum Ordi-
nem demer-
uit.

Ferdinan-
do II. ab
Ærario.

Ferd. III.
ab intimis
Consilijs.

Inde Epi-
scopi fit
Vicecomitis
& S. R. I.
Princeps
primus.

Mira fel-
icitatis
Oeconomi-
mus.

Tantum tamque benè meritum, de Orbe, de Ordine, de Imperio, de Imperatore, virum, abripuit hic annus dum jam Collegio Eminentissimorum Sacrae Romanae Ecclesiae Cardinalium inferendus esset; & galero purpureo donandus, cum nulla proficerent contra invalescentem nimis morbum, remedia, offerente pretiosissima clinodia, margaritas & gemmas Imperatrice Augusta, quae contrita & cum forbitiunculis ingesta optimum praesulem juvarent. Sed frustra omnia, ipso post sumpta summa devotione Sacrosancta Ecclesiae Sacramenta feliciter in Domino obdormiente, non plebis solum universa & Alicorum, sed Augustis etiam lachrymis deplorato, cui in Cathedra S. Stephani, Sacellòque S. Catharinae tumulato, solemnissimis postea Exequijs, praesentibus Imperatore, Imperatrice, Principibus, & tota Aulâ, piè parentatum fuit; corde ad filios sacros, quos unice dilexerat, Cremphanium translato. *Ex Monumentis, & Catalogo Abbatum ejusdem Monasterij.*

Hoc ipso etiam anno magnum omnino Sydus splendidissimo Galliarum Regno, caelis dignius, eripitur, & inter caelestia collocatur Sanctissimae memoriae Margarita de Kilcaldi Abbatis illuстрissimi Caenobij S. Petri Remensis; sive, ut ipsa vocari gestiebat, *Ancilla Abbatisse* (cui resignaverat & celsèrat honorem) *Despara*, hujus procul dulcio vocatione, cujus ante annos duodecim praedictione, ad participium gloriae assumpta. Omnipotentis siquidem Matre familiariter usa, fateri sapius ingenuè audita est, nihil unquam ab illa, irritis votis petiisse, quin & ipsa, quo solemniter ab Archipraesule Remensi inaugurata esset die, ab eadem caelorum Augusta, discretè edoctam, duodecim omnino annis, Monasterium Sancti Petri à se gubernandum, ac postea felici commutatione se donandam, & in Domino quieturam, quod reapse contigit. Vixit igitur & praesuit Margarita, nunquam non tanquam certa mori. Undecum ipsa administratione sua, pararetur ad mortem, nihil etiam eadem sanctius, nihil prudentius, nihil demissius fuit. Communi & vulgari aliarum cibo, potu, veste, habitaculo usa semper, factis

magis quam verbis imperans, sanctissimae Regulae Observationem, eo efficacius & facilius persuadebat, quod non aliter viveret, quam juberet, & quam doceret. Quare etiam impensè ab omnibus amabatur & colebatur, ipsa omnium Virtutum suarum sanctis illecebris amabilis facta, & merito suo Venerabilis. Quae tandem, multis laboribus & vigilijs fracta, sine duodenis suae Praelaturae anni instante, gravi languore correpta, ad communem Sororum Infirmariam, deferri voluit, munitaque Divinis Sacramentis, cum omnes consummatae Sanctitatis, patientiae, charitatis & pietatis exemplo ad perfectionis solidum studium vehementer excitasset, inter amantissimarum filiarum lugubres fletus & castissima oscula, tranquillissime & beatissime obdormivit in Domino, tertio Nonas Februarij, anno aetatis sexagesimo septimo; ad pedes Augustissimae Abbatis, imaginis Caelorum Imperatricis, quam ipsa post Benedictionem Abbatialem, ut diximus, Throno Abbatiali cum hoc lemmate [*Dominae Abbatisse*] imposuerat, uti suas rogaverat & conjuraverat, sepulta. Auxit multis aedificijs loca Regularia, & recuperatis bonis, annuos redditus, sed & de decore Domus Dei sollicita, multa Ecclesiae comparavit egregia ornamenta. In his praecipua fuerunt, vas insigne auro, argento, & gemmis distinctum, in quo insertus erat annulus sacrae catenae quae Archiapostolus, & Vicarius Christi Sanctus Petrus, Monasterij Patronus, Antiochiae arcè vinculus fuit. Deinde Crux argentea. Item imago Sanctae Scholasticae S. P. N., fororis, cum ejus SS. Reliquijs argentea. Item duo thuribula pretiosa. Item Analogium in usum sacri Altaris. Effigies Beatissimae Matris Virginis viginti sibilibrarum, cuncta argentea & inaurata, ac mirâ arte celata. Adfuit moriturae, filia dilectissima amantissimae Matri serenissima Coadiutrix Francisca Renata Ducissa Lotharingae Guisfiae, insigniter & verbis postremis & exemplis animata, quae aliquamdiu absens ob negotia, sex diebus ante felicem Margaritae ad superos transitum reversa est, & omne charitatis debitum strenuè explevit, tunus tam charum, quam preciosum debito cum honore,

In communi cum sororibus Infirmaria vult mori.

Sepulta ad statuum Despara Abbatisse.

Francisca Renata eroga morituram obsequia.

Ipsa purpurea Cardinalitate, non ipsa purpura praescriptur.

Augusta lachrymis deploratur.

Pen. Margarita de Kilcaldi.

Ipsa, quam edocta à Despara die est, moritur.

re, loco quem vivens designaverat tumulatum: ipsa in calentissima sanctitatis succedens vestigia, neque multo post solemniter consecrata. *Ex vita Margaritæ, & R. P. Amando Tribout, &c.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XL.

Sancti Patris Benedicti. M. C. LX.

Montis Serrati & Vallisoletana in Hispanijs Congregatio, viris & summè perfectionis laude, & singulari eruditione clarissimis effulget mirificè; è quibus diversis locis, Academicis & Universitatibus, ad Cathedras doctissimi quivis eveci, nonnulli in Pontificias sublati sunt, quibus plurimum ornamentum magno virtutum splendore, plurimum commodi, memorabili meritorum copia attulerunt. Ex his hoc ipso anno ad sedes, quod sperandum, Beatorum Empyreas translatus est Illustrissimus & Reverendissimus Dominus Placidus, Placentinus prope Salmanticam, Episcopus, vir summis honoribus longè dignissimus, contemptu in primis sæculi generosissimus & gloriosissimus. Cum enim Illustrissimo ortus Genere, è familia Pacieca (Pacheca) è Vetustissimis Ferreiræ Principibus, & Marchionibus Carpenfisibus, magno apud omnes respectu esset, dulce jugum Christi, & servitium cunctis mundi deliciis & vanitatibus prætulit, & in Sancti Vincentij Canobio Salmanticensi cucullum amplexus, in DOMO DEI abjectus esse elegit, quantò minor in oculis suis factus, tantò majoribus gratiis à Numine eveci, ita ut magni ab omnibus, & ipsis maximè superioribus fieret, quem & cum insigni eruditione excelleret, ac præter eloquentiæ & singularem faciendæ nitorem, Zelo juvandi proximos totus arderet, ipsum pro concione dicere iusserunt, tantopere in hoc ipso munere commendatum, ut tota paulo post Hispaniâ celebraretur: ipsumque audire Rex ipse Catholicus expeteret, magnòque cum gustu audiret. Concionator proin Regius renunciatus, maximo id fervore, nec minore etiâ fructu peregit: vitæ quam maximè integrioris exemplo, eloquentiam juvante, ingensque verbis pondus afferente; sed & non modicam conciliante auctoritatem ipsâ Generis Illustrissimi dignitate, juxta quam

summa animi demissio, & magnarum contextus virtutum, intentos omnium oculos animòsque rapiebant & sumopere afficiebant. Nec ita solummodo Regi, Aulæ, & confluenti ad tantum Oratorem populo se probabat, sed & Ordini suo, ita ut pro proximis talentis & spectatissimis Virtutibus, paulo post, summa omnium gratulatione, totius Congregationis Generalis eligeretur. Quo in munere, ita se gessit per omnia, ut eo dignissimus factis ipsis comprobaretur, omnes omnino quos regendos susceperat, suo exemplo antegressus; iidem tanto etiam promptius tanto parenti manus dantibus, & vestigia imitatione, prementibus, quanto inexcusabilis videbatur, ositantius agere, cum tantæ familiæ virum, tamque tenerè educatum atque ab ipso Rege habitum, adeò generosè omnes sacri rigoris difficultates subire, & superando ceteros antevertere intuerentur. Demum Placentinus renunciatus Episcopus, & Comes Perniæ, (qui Comitatus Episcopatus est adjunctus) in perfectissimo statu se constitutum intelligens, & quasi expavescens, in id unum tota animi intentione incubuit, ut juxta Apostoli monita, muneris sui rationem haberet, & crediro sibi grægi pro virili consuleret. Quod cum feliciter, uti fideliter, aliquamdiu summa cum laude, & merito immortalis præstitisset, hoc tandem anno, cursum vitæ explevit, & magno sui apud omnes relicto desiderio, mortalitatem exiit, relicta post se famæ nominis immortalis. *Franciscus de Argaer & rer. Hisp. Script.*

Nec minore gloria effloruit hoc ipso tempore ex eadem Congregatione eodemque Hispaniarum Regno Illustrissimus & Reverendissimus P. F. Martinus de Rianno, frater germanus totius Castellæ Regni Præsidis, vir & ipse incomparabilis, quique pro vitæ eximijis meritis, ad varias promotus dignitates, Regium & ipse Concionatorem summa cum omnium admiratione egit, & ad Legionensem Episcopalem celeberrimam Cathedram provehi meruit, in qua re vera, tanquam lucerna fulgentissima posita super candelabrum cellissimum eluxit, suisque verbo & exemplo, non tam præfuit, quam profuit, insigne & ipse totius

Placidus
Placentinus
Episcopus.

Summa
familia.

Concionator
Regius.

Creatur
Episcopus.

Martinus.

Martinus
de Rianno.

Creatur
Legionensis
Episcopus.

Ordi-